

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IX

číslo 7

Září 2004

Otec Ladislav

Ve středu 22. září odpoledne byla litoměřická katedrála naplněna tak, jak to již dlouho nepamatovala. Několik biskupů, více než stovka kněží a stovky lidí nejen z celé diecéze, ale z mnoha vzdálených míst.

Liturgii vedl litoměřický biskup Pavel Posád. V promluvě hlubokým a srdečným způsobem vyzvedl osobnost otce Ladislava. Načrtl jej jako statečného a laskavého člověka, lékaře, kněze a mučedníka.

Ladislav, jak mu většina z nás říkala, byl především člověkem, který žil to, co říkal. Účinnost jeho působení spočívala právě na této pravdivosti jeho života. Když se dnes na různých úrovních církve mluví o nové evangelizaci, ozývá se stále více požadavek svědectví. Často se připomíná věta papeže Pavla VI.: „Lidé dnes neposlouchají učitele, ale svědky, a učitelům naslouchají jen tehdy, jsou-li svědky.“

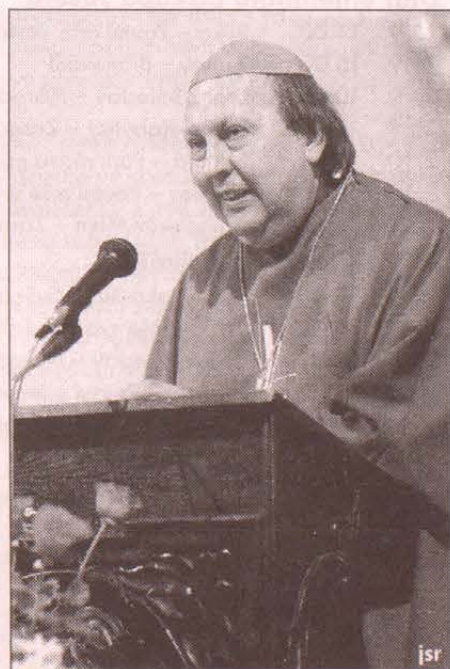

Otec Ladislav byl svědkem živého Krista. Kdo se s ním setkal, setkal se s člověkem, který opravdově věřil Kristu, který s ním počítal a který s ním žil. Jeho život nebyl rozpolcený – ano i ne – ale byl sjednocený každodenním ano Kristu. A proto setkání s otcem Ladislavem bylo potěšující a obohacující. Velké

problémy jakoby se zmenšovaly a dostávaly patřičné proporce. Vyvstávalo to, co je skutečně důležité – Bůh a jeho plány, jeho záměry.

Skoro třicet let jsem se s ním setkával na různých místech a v různých situacích.

Dokončení na straně 8

Jmenování generálního a biskupských vikářů

Dne 31. 8. 2004 uplynula doba platnosti jmenovacích dekretů generálního vikáře a biskupských vikářů. V souvislosti s touto skutečností byli biskupem litoměřickým Mons. Pavlem Posádem s platností od 1. září 2004 na dobu 1 roku, tj. do 31. srpna 2005, opětovně jmenováni:

Mons. Karel HAVELKA generálním vikářem litoměřické diecéze.

R.D. Antonín BRATRŠOVSKÝ biskupským vikářem pro církevní školství v litoměř. diecézi

Mons. Josef KOUKL biskupským vikářem litoměřické diecéze pro styk se zahraničím

R.D. Miroslav ŠIMÁČEK biskupským vikářem pro pastorační v litoměřické diecézi

Výsledek výběrového řízení

Dne 30. dubna 2004 vyhlásilo Biskupství litoměřické výběrového řízení na místa ředitelů těchto církevních škol:

Biskupské gymnázium, Krupka 1 – Bohosudov, Koněvova 100

Biskupské gymnázium, Varnsdorf, Střelecká 1800

Základní škola při Biskupském gymnáziu, Krupka 1 – Bohosudov, Koněvova 34

Základní katolická škola majora Rudolfa Hásky, Jablonec nad Nisou, Saskova 34/2080

Na základě rozhodnutí komise výběrového řízení, které proběhlo dne 28. 6. 2004 v Litoměřicích, došlo ve vedení škol k těmto změnám:

Biskupské gymnázium Bohosudov

Doc. PhDr. Ludomír Kocourek, CSc. – od 1. srpna 2004 odvolán z funkce ředitele.

Mgr. Jiří Břev – od 1. srpna 2004 jmenován ředitelem.

Biskupské gymnázium Varnsdorf

Mgr. Antonín Foret – od 1. srpna 2004 odvolán z funkce ředitele.

Mgr. Jiří Čunát – od 1. srpna 2004 jmenován ředitelem.

Beze změny zůstávají jmenováni:

Základní škola při Biskupském gymnáziu Bohosudov – ředitelka Mgr. Jana Pucharová

Základní katolická škola v Jablonci nad Nisou – ředitelka Mgr. Jana Kocourková

Z diářů otců biskupů a generálního vikáře

Diář biskupa Pavla

Diář není ze zdravotních důvodů stanoven.

Diář emeritního biskupa Josefa

25. 9.	14.00	Bílka – Poutní mše svatá
26. 9.	10.00	Turnov – Břimování
28. 9.	10.00	Stará Boleslav – Národní pout' sv. Václava
30. 9.	15.00	Praha-Kobylisy – Zasedání ČBS
2. 10.	15.00	Slatina – Purkyňova nadace
3. 10.	10.00	Litvínov – Poutní mše svatá
4.–6. 10.		Špindlerův Mlýn – Zasedání ČBK

Diář generálního vikáře

25. 9.	10.00	Malá Bukovina – Svěcení zvonů
26. 9.	10.30	Štětí – Mše svatá a žehnání fary
28. 9.	10.00	Stará Boleslav – Národní pout' svatého Václava – účast
29. 9.	18.00	Litvínov – Poutní mše svatá
3. 10.	15.00	Křižany – Žehnání kaple a poutní mše svatá

Bohoslužby
Diecéze litoměřická - vikariát liberecký

Albrechtice v Jizerských Horách
Kostel sv. Františka z Pauly

Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne	Poznámky
						11.00	

Farnost: Albrechtice v Jizerských Horách
Duchovní správa: P. ICLic. Michal Podzimek, zaslal e-mail
Telefon: 483 204 843

Andělka
Kostel sv. Anny

Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne	Poznámky

Farnost: Vav u Přibyslavi
Duchovní správa: P. Opatřil Karel, zaslal e-mail
Telefon: 482 712 200
Web: http://www.vavou.cz/fara/andart

Andělská Hora
Kostel Panny Marie Sněžné

Bohoslužby v libereckém vikariátu

bohoslužby.rkc-lbc.cz

Začátkem září byl na internetu spuštěn nový internetový projekt Bohoslužby v libereckém vikariátu.

Tento web obsahuje kompletní přehled pravidelných pořadů bohoslužeb v libereckém vikariátu. Jsou zde umístěny všechny kostely i kaple a další objekty, kde se bohoslužby pravidelně konají. Ke každému místu zde najdete pravidelný pořad bohoslužeb, jeho fotografii a informace o tom, ve které obci leží, do které farnosti patří, kdo je duchovním správcem a telefonický popř. e-mailový kontakt na něj. Stránky nabízejí také jednoduché vyhledávání a možnost zaslání e-mailu duchovnímu přímo ze stránek.

Chtěl bych také poděkovat všem duchovním za spolupráci při zadávání a kontrole údajů. Za aktuálnost dat nejsou zodpovědnost především naši kněží. Přesto všechny prosím o spolupráci na případné aktualizaci údajů.

Doufám, že tento web bude dobře sloužit všem, kdo budou hledat možnost mše svaté v libereckém vikariátu.

Jsem zároveň ochoten nabídnout za dobrovolný příspěvek tento web i zajistit jeho umístění na webu kterémukoliv vikariátu či diecézi.

Domínik Fišer

Zdílava – měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou. Redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800. Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek. Tel. 603 324 397, e-mail: michal.podzimek@telecom.cz. Vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer, e-mail: rosenauer@volny.cz. Sazba Ing. Jan Macek, e-mail: jan.macek@nexta.cz. Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1500 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník IX., číslo 7. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 30. 9. 2004. Uzávěrka příštího čísla: 12. 10. 2004. Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Z dění v redakci

Vážení čtenáři,

je naší snahou, abyste dostávali Zdislavu vždy v měsíci uvedeném na prvé stránce. Tento měsíc tomu možná bude u některých čtenářů jinak, zejména u těch, kteří si ji kupují při nedělní mši svatě. Rozhodli jsme se do Zdislavy aktuálně zařadit i poslední rozloučení s P. MUDr. Ladislavem Kubíčkem v litoměřické katedrále, a to znamenalo i posunutí redakční uzávěrky na středu večer a distribuce na pátek.

V srpnovém čísle jsme vás vybízeli ke spolupráci s redakcí Zdislavy, aby bylo možné pokrýt celé území naší diecéze. Kontakty s našimi přispěvateli má na starost vedoucí vydání Jan Rosenauer. Zde došlo ke změně mailové adresy – rosenauer@volny.cz. Budeme rádi, když se nám ozvou na uvedenou adresu i stávající přispěvatelé.

Mailová adresa na Jana Macka prostřednictvím serveru qwert byla novým majitelem této domény zrušena, a tak došlo k tomu, že články poslané na adresu zdislava@qwert.cz nám nedošly. Omlouváme se tímto těm, kteří nenaleznou v této Zdislavě svůj článek nebo fotografii. Je bohužel nutné poslat je znova na adresu jan.macek@nextra.cz a tuto adresu používat i v budoucnu.

V srpnovém čísle jsme také ještě jednou otiskli čtenářskou anketu z jara letošního roku. Odpovědi přišlo o něco více než na jaře, ale není jich zase tolik, abychom z jejich vyhodnocení byli schopni vidět reprezentativní názor našich čtenářů a s jeho pomocí hledat to, co byste si přáli ve Zdislavě vždy nalézat. Tak se na vás obracíme ještě jednou, zkuste se k anketě v minulém čísle ještě jednou v těchto deštivých dnech vrátit a vyplněnou nám ji zašlete. Pomůže nám to v naší práci.

Výročí duchovních litoměřické diecéze

V říjnu 2004 slaví narozeniny

1. 10. František Segeřa – 74 let
5. 10. Jacek Wszola – 31 let
7. 10. Jan Fexa – 60 let
9. 10. Bohuslav Bártek – 44 let
11. 10. Josef Šimon – 81 let
13. 10. Pavel Tichý SDB – 37 let
14. 10. Pavel Jančík – 59 let
15. 10. Jaroslav Borucki MS – 36 let
16. 10. Jaroslav Lízner – 49 let
17. 10. Tomáš Kuba – 47 let

V říjnu 2004 slaví výročí svěcení

1. 10. Jan Hrubý, trvalý jáhen – 10 let
7. 10. Vít Jůza – 9 let
19. 10. Jiří Voleský – 13 let
21. 10. Pavel Antonín Kejdana OFM – 36 let
21. 10. Pavel Tomáš Genrt OFM – 36 let
26. 10. Petr Kuba, trvalý jáhen – 8 let
27. 10. Jiří Čunát, trvalý jáhen – 2 roky
29. 10. Jan Horníček, trvalý jáhen – 10 let
29. 10. Jaroslav Borucki MS – 10 let

Dobro a oběť

„Zabití kněze vypovídá hodně o stavu naší společnosti“, řeklo bezprostředně po vraždě P. Ladislava Kubíčka na jeho faře v Třebenicích několik osobností církevního a veřejného života.

Není to tak dlouho, kdy jsem mezi vánočními svátky po své faře honil zloděje. Vykrádání kostelů a far, spojené s násilím, není nic výjimečného a netýká se jen osob duchovních. Od „sametové revoluce“ bylo zavražděno šest kněží, avšak zavražděných starých lidí jsou celé desítky, možná i stovky.

Při očividné nespravedlnosti se často ohrazujeme frází typu „s tím se nemůžeme smířit!“ Myslím však, že pravdivějším postojem by mělo být, že se se stavem naší společnosti konečně smíříme, odložíme růžové brýle a silná hesla a zaujmeme k tomuto stavu střízlivý a pevný postoj.

Že fary a domy věřících mají být otevřeny potřebným je požadavek vycházející z podstaty našeho náboženství, ve kterém dobrý Bůh prokazuje dobrodiní k „dobrým i zlým“. My však nejsme bozi a nemáme většinou dar tzv. „kardiognóze“ – nevidíme do

Foto Kamil Rodinger

lidského srdce. Proto projevy naší dobroty musí být vždy (a při stavu naší společnosti zvláště!) spojeny s rozumem a opatrností „hadů“. Bezelstnost „holubic“ bez opatrnosti „hadů“ je pouhou trestuhodnou naivitou a nekřesťanským postojem. Nemyslím si, že tento tvrdý soud patří P. Ladislavu Kubíčkovi, a nechci aby mne po tomto úvodníku z toho kdokoliv obviňoval. Smrt starého a dost možná i svatého kněze otce Ladislava Kubíčka byla jakousi „korunou mučednictví“ na dobře prožitém životě. Nemyslím si, že by on byl nějakým naivním dobrákem, kterému všichni trebeničtí asociálně přerůstali přes hlavu, až ho jednoho dne jeden z nich zabil.

Nicméně jeho smrt i smrt jemu podobných by měla být pro nás všechny poučením: Nežijeme ve standardní společnosti utvořené křesťanskými hodnotami lásky a pokoje. Žijeme v době a na území mimořádně hlubokého morálního úpadku, kde otevřené okno v přízemí nebo nezajištěné auto je trestuhodným chováním, podobně jako podpora každého, kdo zaklepe u našich dveří a my mu ze své „dobráckosti“ dáme, co požaduje, nebo ho dokonce pustíme bez dalšího do svého soukromí. Manželé Stodolovi z Posázaví nebo dvanáctiletí vrazi, kteří skupinově ubodají nůžkami starou babičku, jsou dostatečným důkazem současné kriminality.

Když policejní hlídka odváděla výše uvedeného zloděje z mé fary, velitel zásahu mi mezi dveřmi řekl: „Dobrá práce, pane faráři.“ Za pár desítek let, až nebudu tolik při síle a odvaze, bude možná někde viset moje parte s gloriolou mučedníka, protože jsem tuto „dobrou práci“ fyzicky nebo psychicky nezvládl.

Poučme se a jak říká evangelium: „Budme bdělí“.

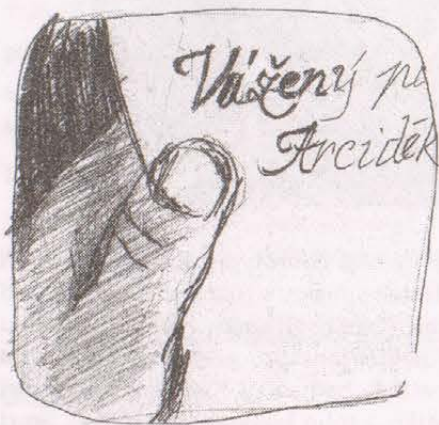
P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Abychom pochopili podstatu dnešního příběhu, musí čtenář vědět o privilegii, které velkovévodkyně Anna Marie Františka Toskánská vymohla pro všechny arciděkany v Horní Polici, totiž infulaci, neboli nošení biskupské mitry a peda (berly) při liturgii.

Hockewancel byl tvrdý chlapík, a dožadoval se všemožně po dobrém i pro zlém této výsady, která v doznívajícím baroku znamenala mnohem více než dnes. Nebál se svého přítele biskupa Kindermanna častovat výroky typu „Když tu hůl nedostanu, tak na čepici kašlu“ nebo „za trest“ nechat svého vikáře při mši spadnout z rozvrzané židle. O tom podrobně vypráví tragikomické příběhy „Holič“, „Poslední pokus“ a také dnešní epizoda

Něčím jsme se stali!

Všudypřítomní zlí jazykové připomínají, že biskupské konzistorium odepřelo Hockewanzelovi používání biskupské berly. A kvůli této holi stále rostlo i jeho „nepřátelství“ s jeho vlastním vikářem, který byl právě v této době vyměněn za Hockeho. Jednou dokonce tvrdil ten nejzlejší jazyk – totiž jazyk rychtáře z Police – že Hockewancel se nestal novým vikářem svojí pílí, ale prostě proto, že biskup chtěl vrátit své zapůjčené voly.

Že tomu nerozumíte? Tady tedy máte ten příběh!

Inu, stalo se to dávno. Bylo to zvláštní sprežení, které tehdy jelo z letního sídla litoměřických biskupů v Drum (dnešní Stvolínky) do Police. Dva silní bílí volí byli zapřaženi před krásně lakovaným kočárem s biskupskými erby. Byl deštivý jarní den a uvnitř vozu seděl – kdo jiný než dosti objemný duchovní – náš Hockewancel s podivnou dlouhou holí v ruce.

Onoho rána za ještě jasného počasí navštívil Hocke biskupa v jeho sídle v Drum. Během dne se ale dalo do deště, a Hocke proto poprosil svého přítele biskupa: „Domů byste mně snad mohl dát zapřáhnout, když je takové psí počasí, excellence!“

„Rád bych, milí arciděkane, rád! Jenže teď v domě není žádný kočár ani kůň! Nejvýš se tu najde jen pár volů, ale to

byste je musel sám kočírovat!“ navrhl šibalsky biskup. „Tak kde je ten povoz a kde jsou ti volí?“ odpověděl pohotově Hockewancel.

Biskup už nemohl couvnout. Za veselosti všech ostatních zapřáhl – zkušený mlynářův syn – arciděkan Hocke před malý kočár dva kapitální voly, vyhoupl se na kozlík a poprosil biskupa o nějaký bič. Místo něho však dostal dlouhou lískovou hůl. Hockeho píchlo u srdce při pohledu na tu hůl, ale nechtěl zkazit hru, a tak na sobě nedal nic znát. Jen před odjezdem k nemalé radosti ostatních pronesl k biskupovi: „Je to snad ta hůl, co patří k mé čepici?“

„Pošlete mi ty voly hned zpátky!“ volal biskup Kindermann za odjíždějícím. „Hned, ale ne dříve, než od vás dostanu tu správnou hůl!“ křičel Hockewancel od vrat a myslel si pro sebe, že kdo se směje nakonec, směje se nejlíp.

Věrný kočí Josef měl upřímnou radost, když viděl dvě statná zvířata, která arciděkan přivezl domů. Od nynějška je zapřahal, ale nejen k polním pracem. Maxe a Lucku však po každé práci pečlivě vyhřebelcoval a pak je často zapřahal do zdobeného kočáru.

„Podívej, Josefe, jak je to krásné...“ říkával arciděkan, ukazuje na dvířka kočáru, zdobená dvěma zkříženými berlami a biskupskou čepicí.

„Biskup bude dlouho čekat, než znovu uvidí svůj kočár a voly“, smáli se oba, až se otfásali.

Jednoho dne zas přišel Hockewancel na dvůr k Josefovi a povídá: „Josefe, netušíš nic?“ Postavil se přitom jak Napoleon, vsunul svou pravici pod kabát a za zády držel odpečetěný dopis.

Josef se namáhal přemýšlením...

„Tak já ti to tedy řeknu. Dostal jsem dopis z naší biskupské konzistoře. Tentokrát to je ale hezký dopis!“ A vyzdvihnul listinu do výše.

„Stojí tam něco o té holi?“ ptá se lišácky Josef. „To ne, ale něco úplně jiného. Něco zrovna tak vznešeného. My jsme se totiž, Josefe, něčím stali. My jsme se

▲ P. Jan Jucha, duchovní správce římskokatolické farnosti Mělník-Pšovka (foto Jiří Čermák)

► lidé se scházejí na koncert a slavnostní mši u příležitosti otevření po povodni obnoveného kostela svatého Vavřince v Mělníku-Pšovce (foto Jan Rosenauer ml.)

►▼ Mons. Karel Havelka, generální vikář litoměřické diecéze; P. Lesław Pańczak MS, provinciál Misionářů Matky Boží z La Saletty; P. Jaroslav Vyterná, bývalý duchovní správce farnosti (foto Jiří Čermák)

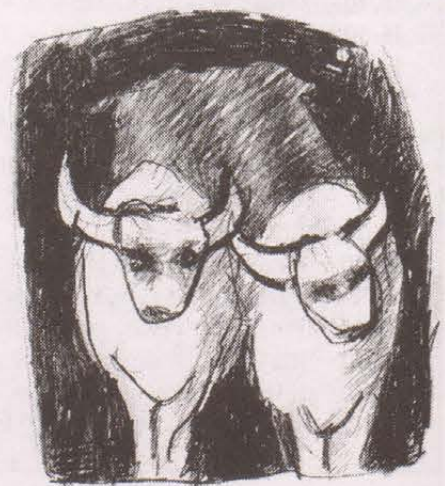
stali vikářem! Vikářem a navíc územním školským dozorcem!“

„Drahá nebesa“, jása Josef. „I když to není hůl, být vikářem, to je taky něco!“

„Josefe, běž pro rychtáře, ale pak hned pojedíš do Drum a vrátíš kočár a Maxe s Luckou zase rychle zpátky biskupovi. Nemůžeme ho přece dále nechávat ve strachu...“

Odpoledne pak, v zářícím slunečném dni, bylo vidět opět biskupský státní kočár zapřažený do dvou známých bílých volů, jak opouští Polici. Jede, kočírován Josefem, přes sluncem zalité výběžky Českého Středohoří do biskupského letního sídla v Drum.

Ilustrace Barbora Pešková

Fronta před kostelem

Znovuotevření kostela sv. Vavřince v Mělníku-Pšovce

V srpnu roku 2002 vtrhla voda rozvodněného Labe do kostela sv. Vavřince v Mělníku-Pšovce a mnohé načas zaplavila beznadějí. V životě však není možné zastavit se a rezignovat. Záhy nastoupené dílo obnovy vyvrcholilo 15. srpna 2004 posvěcením kostela a jeho slavnostním znovuotevřením pro veřejnost.

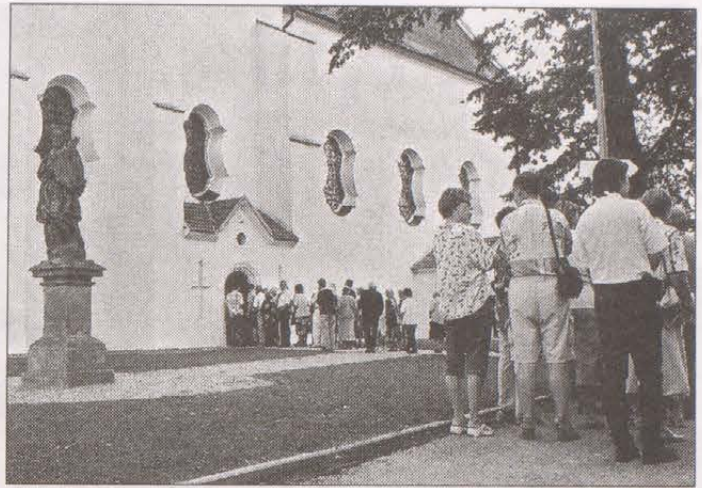
V neděli 15. srpna 2004, ve svátek Nanebevzetí Panny Marie, zažilo město Mělník, připomínající si v letošním roce 730. výročí první zmínky o Mělníku jako městě, velkou slavnost, jež je bezesporu nejvýznamnější událostí jubilejního roku. Po dvou letech, které uplynuly od ničivé povodně a jež byly naplněny usilovnou prací lidí různých profesí, se kostel sv. Vavřince stal opět místem duchovního setkávání i kulturních zážitků.

Kostelem se nejprve nesly zpěvy souboru Schola Gregoriana Pragensis, jejichž jednotícím prvkem byla mariánská tematika. Následující slavnostní mši svatou sloužil generální vikář litoměřické diecéze Mons. Karel Havelka společně s kněžími z Mělnicka a Misionáři Matky Boží z La Saletty, kteří působí na třech místech diecéze včetně Mělníka.

Mezi více než čtyřmi sty věřícími shromážděnými v kostele i před ním nechyběli představitelé města Mělníka, zástupci Středočeského kraje, polského konzulátu, Jiří a Betina Lobkowiczovi a všichni, kteří se podíleli na obnově této jedinečné památky a jejího mobiliáře.

Při příležitosti znovuotevření kostela byl vydán městem Mělník sborník „Mělník-Pšovka“ přibližující historii kláštera a dokumentující obnovu kostela svatého Vavřince.

Renata Špačková

Pius XII. a české děti

Chtěl bych se podělit se čtenáři Zdislavy o vzpomínku z tohoto kostela z doby více než před šedesáti lety:

Bylo to v době druhé světové války, kdy sem přijel pan biskup Weber udílet svátost biřmování nejen mládeži ze Pšovky, ale i z okolních farností, do nichž jsme patřili.

V promluvě, kterou pan biskup biřmovancům pronesl, se zmínil o své nedávné návštěvě u svatého otce – tehdy Pia XII. Pan biskup řekl, že Svatý otec měl tehdy velký osobní zájem o naši litoměřickou diecézi, která musela být po dobu války násilně rozdělena na říšskou – německou část a část, která byla v Protektorátu Čech a Moravy. Jeden z dotazů svatého otce Pia prý doslova zněl: „A co dělají Vaše české děti?“ Vzpomínám, jak nás tento osobní zájem Svatého otce někde daleko v Římě potěšil.

Uběhla desetiletí a tyto „české děti“ se dnes připravují spíše na svátost pomazání nemocných. Takový však je život, a tak zbývá jen vyslovit velké přání, aby se podobně jako kostel obnovilo také pšovské farní společenství. Bůh zehnej!

František Purš, Mělník

Kostel sv. Vavřince v Mělníku – Pšovce

Farní kostel svatého Vavřince v Mělníku-Pšovce byl až do josefinských reforem kostelem klášterním. Založili ho Smil z Cítova a Pavel z Luštěnic v 60. letech 13. století, tedy krátce po vzniku augustiniánského řádu, jehož téměř pět a půl století trvající přítomnost v sobě kostel dodnes nezapře. Do dějin kláštera výrazně zasáhly válečné konflikty (dočasný zánik za husitských válek, stagnace v důsledku událostí třicetileté války) a událost náhodná – vydrancování kláštera roku 1611 mělnickými odvedenci.

Na zkázu pohnutých let navazovala léta obnovy, a tak je dnes stavba spojením různých stavebních slohů. Některé z nich (raně gotické

sedile, renesanční sanktuář, barokní iluzivní oltáře v lodi) byly ukryty až do nynější obnovy, jež byla vyvolána povodní, avšak která neznamenala pouze odstraňování jejích bezprostředních následků. Restaurovány byly

bohatě vyřezávané barokní kostelní lavice a hlavní oltář, a to včetně rozměrného obrazu s výjevem svatého Vavřince uzdravujícího slepého římského vojína, u něhož se restaurátoři přiklonili k autorství Karla Škréty.

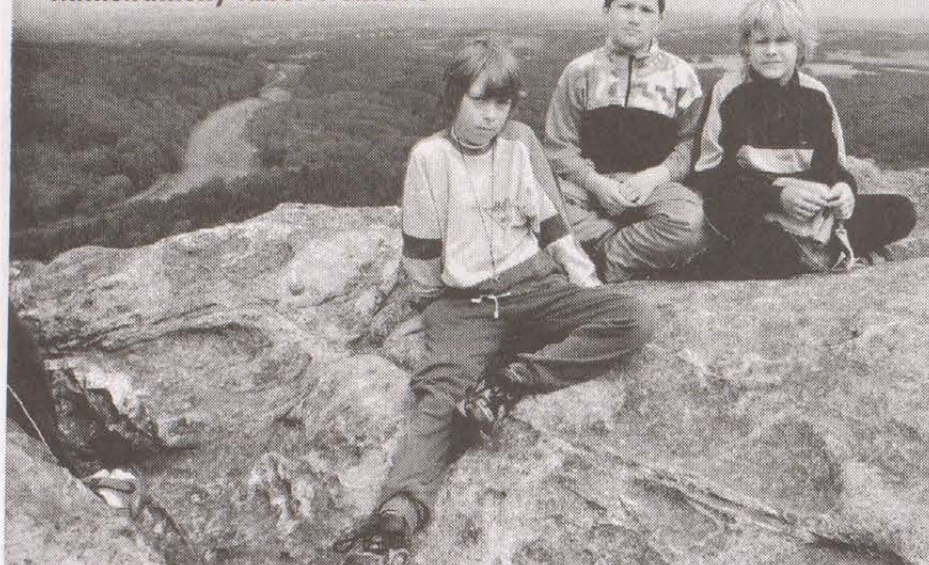
Další části bohatého mobiliáře kostela teprve čekají na restaurátorský zásah, neboť se jedná o akci náročnou časově a zároveň především velice nákladnou (rozhodující částkou na obnovu kostela přispělo Biskupství litoměřické, dále pak Středočeský kraj, Česká katolická charita a Fond solidarity EU 2003).

Dosud byly učiněny takové kroky, aby kostel mohl opět sloužit veřejnosti a aby současné dění v něm oživilo minulost přítomnou v tomto bývalém augustiniánském kostele. Proto byla sloužena v sobotu 4. září 2004 mše ke cti Panny Marie, Matky Potěšující.

Cesta rytíře

Ministrantský tábor v Jitřavě

Letošní ministrantský tábor se uskutečnil, jak jste si mohli přečíst v minulém čísle Zdislavy, v Jitřavě. Konal se v termínu od 4. do 17. července za přítomnosti 26 účastníků, 10 kuchařek a vedoucích.

Rytíř Jiří putuje do Svaté země

Setkali jsme se na nedělním obědě. Po obědě následovalo seznámení kluků-ministrantů mezi sebou, s vedoucími a s programem, který nás provázel celým táborem. Hlavním tématem tábora, kromě ministrování, byl příběh rytíře Jiřího, který putoval do Svaté země – do Jeruzaléma. Též se přečetl řád dne a zásady slušného chování. Kluci se také dozvěděli, za co všechno mohou získat body při bodování: dostávali je

za chování, ministrantskou schůzku, úklid, hry a službu. Rozřadili jsme kluky do tří věkových oddílů označených barvami, na nejstarší-modré, mladší-zelené a nejmladší-červené. Po tomto nezbytném seznámení se vším táborovým jsme se odebrali do kostela na první společnou mši svatou, kterou sloužil otec Augustin, OP z Jablonného. Dokonce nás pochválil, že takovou asistenci u oltáře nemají ani v katedrále. Po bohoslužbě se již účastníci poznávali v jednotlivých oddílech.

Táborový den

Táborový den jsme vždy zahájili budíčkem, rozsvíčkou, nástupem a mší svatou. Od ostatních letních táborů jsme se odlišovali tím, že jsme měli ministrantskou schůzku, kde jsme prohlubovali především znalosti liturgie. V poledním programu jsme se tedy věnovali vzdělávání, zatímco v odpoledním jsme hráli různé hry. Každý den jsme zakončili společnou modlitbou, zpytováním svědomí a tématkem, které popisovalo jednu z ctností, která byla připravena na každý den jiná (např. spravedlnost, statečnost, tichost, pokora a podobně). Na závěr se přečetl příběh o rytíři Jiřím, které sám své putování do Svaté země sepsal. Jeden z vedoucích jej přeložil z latiny do soudobé češtiny a trochu

zkrátil. Pak jsme odešli na večerní hygienu. V devět večer už všichni museli být ve spacácích. Pomodlili jsme se, přečetli jsme čtení na dobrou noc a pak jsme už spokojeně spali.

Jeden za všichni, všichni za jednoho

Každý den tedy proběhl již zmíněný program, za které bylo možno získávat různý počet bodů, avšak k tomu, abychom tvořili kolektiv a společenství, bylo bodování rozděleno jednak na jednotlivce, jednak na herní oddíly. To znamenalo, že aby mohl být někdo povýšen do vyššího stavu, musel mít on sám nejen stanovený počet bodů, nýbrž i jeho oddíl musel dosáhnout určitého průměru. To vedlo v dobrém k opravdovému zájmu o druhého. Cílem celého táborového klání bylo stát se rytířem. To ale nebylo snadné – stanovené bodové hranice byly dost vysoké, takže se to nakonec podařilo asi polovině účastníků.

Určitě stojí za zmínku naše malá pouť k hrobu svaté Zdislavy do Jablonného. Tu jsme společně vykonali v neděli 11. 7. Otec Bernard, OP – strážce jejího hrobu – si posteskl, že na tomto místě není tolik ministrantů, kolik by si zasluhovalo.

Jako překvapení pro kluky byla při posledním večeru návštěva třech mládenců, kteří provozují historický šerm. Ti nám představili různé středověké zbraně (meč, dýka, bič...) a ukázali něco ze svého umění. Bylo to pěkné zakončení.

Už aby bylo „příště“

Letošní tábor se opravdu vydařil. Díky Bohu jsme měli výborné počasí, dobré jídlo, pár celodenních výletů a jestli se někdo na někom dopustil křivdy, jistě je všechno odpuštěno. Na památku si každý účastník odvezl domů tričko v barvě svého oddílu se znakem tábora. Děkujeme všem kněžím, kteří k nám na tábor ochotně denně jezdili sloužit mši svatou (o. Augustin, OP, o. Bernard, OP, o. Antonín, OFM, o. Tomáš, OFM, „Padre“ Antonín a závěrečnou mši sloužil Mons. Karel Havelka, generální vikář).

Pro nás vedoucí bylo nádherné pozorovat, jak se ti naši kluci opravdu snaží jít se zápalen nejen do různých her, ale také jak se snaží intenzivně žít s Bohem, kterému mohou u oltáře sloužit. Děkujeme za modlitby, rodičům za svěřené hodné kluky a doufáme, že se příští rok přihlásí ještě více ministrantů a tábor se bude moci opakovat.

Za vedoucí Pavel Schuster

Bohu díky

Slova díky zazněla v neděli 1. srpna z úst těch, kteří se sešli v kostele sv. Václava v malé obci Křesín v Českém středohoří. Konala se zde děkonná mše svatá za úspěšné ukončení náročného

1

2

3

opravy věže a střechy kostela. Koncelebrovanou mši sloužil otec biskup Josef Koukl spolu s libochovickým děkanem P. Józefem Szeligou a kanovníkem P. MUDr. Ladislavem Kubíčkem z třebeňické farnosti, takže bohoslužba měla skutečně slavnostní ráz. Symbolický i skutečný lesk všemu dodal nádherný zlatý ornát pana biskupa, dar z Indie, lehounký jak pírko – jeho hmotnost je jen 250 g. Přišli nejen ti, kteří se jakýmkoliv způsobem na opravách podíleli, ale i lidé z okolních farností, a mile působila i přítomnost starosty obce a některých členů zastupitelstva, kteří také nechali zhotovit slavnostní květinovou výzdobu. Otec biskup byl viditelně spokojený a spokojenost byla vidět také v očích všech přítomných.

A co chystá P. Szeliga dál? Rozhodně nesloží ruce v klín a nebude vychutnávat výsledky své práce. Jistě již v duchu plánuje, jak připraví děkanský kostel v Libochovicích, aby byl v plné kráse, neboť v příštím roce bude kostel slavít veliké výročí, a to se nestává příliš často.

Bohu díky za kostel v Křesíně a Bože pospěš nám na pomoc pro kostel v Libochovicích.

Milada Veselková

1. Milá a zajímavá návštěva historických šermířů doplnila program tábora věnovaného tématu rytířství.

2. Nejúspěšnější účastníci tábora jsou pasováni na rytíře. K tomu museli prokázat vlastní schopnosti, ale zároveň pomáhat v růstu i ostatním členům svého oddílu.

3. Společná fotografie s generálním vikářem litoměřické diecéze Mons. Karlem Havelkou

Otec Ladislav...

Dokončení ze strany 1

Obdivoval jsem vždy, právě protože byl skutečnou silnou osobností, jeho smysl pro společenství, zvláště pro společenství kněžské.

Když jsme v Jizerských horách byli deset let sousedy, každý měsíc jsme se setkávali s kněžími z blízka i dále. Večer jsme se sjížděli na některé faře, společně povečeřeli a pak hovořili, modlili se a nakonec setkání končilo adorací. Někdy bylo třeba jet desítky kilometrů a po celodenní práci nebylo vždy snadné obětovat kus noci. Ladislav nikdy nechyběl. Byl si vědom toho, jak je důležité toto kněžské presbyterium. Měl ducha Kristova.

Byl také člověkem účinné lásky. O tom svědčila katedrála naplněná vděčnými lidmi... Pomáhal snoubencům, manželům, nemocným, lidem v nejrůznějších krizích, duchovním osobám. Vedl širokou korespondenci, nikdy nedlužil odpověď na dopis. Jeho služba se odehrávala i u telefonu, každý věděl, že do půlnoci je možné volat.

Přítel v nouzi

Na závěr si dovoluji ještě jednu osobní vzpomínku. Jako mladý kněz jsem na počátku svého působení v Příchovicích ještě neznal dobře sílu horské zimy. U kostela v Horním Polubném jsem tehdy nechal stát lešení i s podlážkami. Váha zledovatělého sněhu lešení narušila tak, že hrozil jeho pád na frekventovanou cestu. Bylo to někdy v lednu nebo únoru. Na faře v Příchovicích nikdo nebyl, a tak jsem v nouzi zavolał Ladislavovi do Vysokého. Výsledkem byl jeho příjezd ještě s několika ženami, které byly tehdy u něj na faře. Celý den jsme krumpáčeli v mrazu a sněhové vánky osekávali led, sundávali podlážky a částečně rozebírali lešení. Vypadalo to, jako bychom pracovali na Sibiři. K večeru, když bylo vše dokončeno, jsem je zval na faru na čaj. Ladislav se usmál, jako by se nic nestalo, a řekl: „Ale to je dobrý, my ještě musíme stihnout mši. Tak se měj.“

Nebylo třeba mluvit o evangeliu, o přikázání lásky o Kristu. Kristus tam byl, mluvil a umíval se v něm.

Milý Ladislave, ať Maria, kterou jsi tak uctíval, Tě přivítá v nebi a my se těšíme, že silnější než smrt je láska, že nás neopouští, ale budeš ještě více s námi.

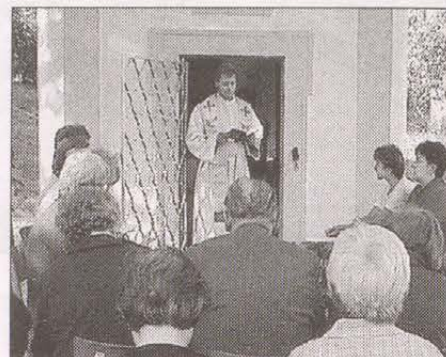
P. Miroslav Šimáček

Pout' zahalená do smutku

Jenčice je malá obec na úpatí hory Košířálov, v těsném sousedství Třebenic. V obci je kaplička zasvěcená Narození Panny Marie, stejně jako farní kostel v Třebenicích. Farníci, kterých není příliš velký počet, spolu s obcí dokázali tuto kapličku nejen opravit, ale také se účastní pravidelných bohoslužeb. Všichni se chystali na poutní mši svatou, která měla být v sobotu 11. září. Ale vše bylo zcela jinak. P. MUDr. Ladislav Kubíček, který měl tuto mši svatou sloužit, byl ten den v ranních hodinách zavražděn a jeho fara zapálena.

Všude zavládl veliký smutek. Otec Kubíček byl známý a oblíbený nejen na severu Čech, ale i na mnoha dalších místech naší republiky, neboť pro svůj nekompromisní a statečný postoj byl za minulého režimu jako nežádoucí překládán z jedné farnosti do druhé a všude zůstala v paměti těch, kteří se s ním setkali, nezapomenutelná stopa jeho dobroty a lásky. Pomáhal, dával, rozdával a nepočítal. Možná, že vrah byl také mezi těmi, kdo dostávali, ale chtěl více. Zlato a peníze však nenašel, na faře v Třebenicích bylo jenom ryzí zlaté srdce a otevřené dlaně.

Mše svatá se však přeci v Jenčicích konala. Přijel ji sloužit a přítomné povzbudit v jejich bolesti lovosický farář P. Antoni Kószmidek. Všichni mu byli nejen za tuto službu, i ale i za jeho příslib, že bude do Jenčic pravidelně docházet každou první sobotu, tak jak to chtěl P. Kubíček, nesmírně vděční. Když při přímlovách pan farář prosil Boha za odpuštění pro vraha, který zločin způsobil, někteří se tvářili nechápavě. Je již v naší povaze, že zlo, které se nás bezprostředně netýká, jsme ochotni odpustit, ale to, co na nás přímo doléhá, to chceme řešit spíše stylem oko za oko, zub za zub.

Kristus byl první, když na kříži zvolal: Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí. A stejně tak se modlil i jáhen Štěpán, když byl kamenován, a za ním stejnou prosbu pronášeli další mučedníci. Jistě by se tak modlil, pokud by ještě byl schopen, i otec Kubíček.

To, co si asi většina z nás myslí, vyjádřila jedna farnice slovy: „Co se to s námi stalo, že dokážeme vztáhnout ruku na člověka, který by se pro druhé rozdál?“ Stejnou myšlenku vyslovil i reportér České televize, když v sobotu večer ve zprávách tuto smutnou událost sděloval a dodal ještě, že je to špatná vizitka pro náš národ.

Milada Veselková

Co se stalo v Třebenicích 11. září?

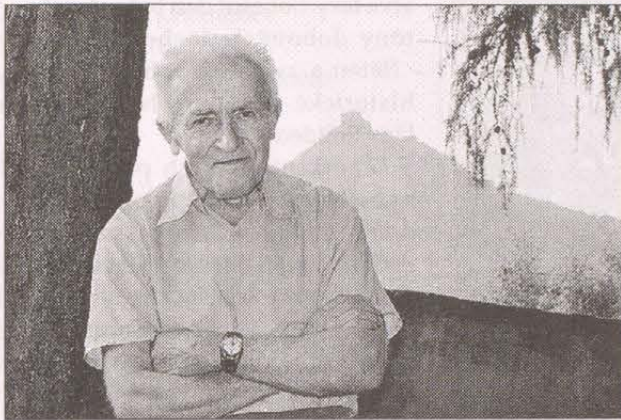
V sobotu 11. září přivolala paní, co otci Ladislavu pomáhala s přepisováním textů, hasiče. Uviděla totiž, že na faře hoří. Hasiči, kteří požár likvidovali, našli na podlaze ohořelé farářovo tělo. Ladislavovi už nebylo pomoci. Oheň předtím založili pachatelé vloupání, aby zahladili stopy po zločinu. Na faru pronikli ze zadu a po žebříku vlezli do patra. Farář je ale zřejmě přistihl a oni se ho zbavili tím, že ho několika ranami do hlavy zabili a pak okolí činu zapálili. Dvanáctičlenný zvláštní tým kriminalistů se poté pustil do pátrání. Výsledkem bylo, že už v úterý 14. září zadržela pohraniční policie ve Valticích poblíž hraničního přechodu 26 letého Rudolfa Šamka z Teplicka. Severočeským kriminalistům, kteří si pro něj dojeli, se posléze k činu přiznal. Jen za několik hodin poté byl jako spolupachatel obviněn teprve 15 letý mladík z Lounska, který byl zadržen přímo v Třebenicích. I on se k hrůznému činu doznal. Motiv jejich činu byl podle strohých policejních informací „loupežný“. Oba jsou ve vyšetřovací vazbě, o které rozhodl ústecký soud.

Podle místních se mladík s farářem znal a zřejmě byl „típařem“. Patřil ke skupince mladých, kteří Ladislava Kubíčka navštěvovali. Ačkoli stejně jako starší komplic neměl v Třebenicích trvalé bydliště, řadu měsíců tady pobýval. Místní také tvrdí, že se na faru nevloupal poprvé. Policie ale zatím nic takového nepotvrdila. Faktem zůstává, že fara byla několikrát předmětem zájmu zlodějů a že otec Ladislav chtěl pomoci se zajištěním bezpečnosti. Bohužel se jí nedočkal. (mz)

V sobotu 11. září 2004 zemřel na své faře, zabit rukou vraha, po mimořádně plodném kněžském životě věrný Kristův kněz:

P. MUDr. Ladislav Kubíček

kanovník, osobní arciděkan a farář

Narodil se v roce 1926 na Podkarpatské Rusi v Racho-
vě. Po komunistickém vězení dokončil studia medicíny
a také teologie a v únoru 1967 přijal v Praze kněžské
svěcení. Byl kaplanem v Nymburce a administrátorem
ve Veleliblech. Po roce odešel do Benešova nad Ploučnicí,
kde spravoval i okolní farnosti. Dále působil ve Sloupu
v Čechách, v litoměřické katedrále jako vikarista. Od
roku 1976 byl farářem v Třebenicích, kam se na konci
svého kněžského života ještě jednou vrátil. Mezitím
působil ve Vysokém nad Jizerou a okolních farnostech,
ve Frýdlantu v Čechách a okolních farnostech a v Bohu-
šovicích nad Ohří a okolí. Postupně byl také jmenován
osobním arciděkanem, kaplanem litoměřické nemocnice
a byl pověřen výkonem duchovenské služby ve věznici
a hospicu. Od roku 1999 až do své násilné smrti půso-
bil opět v Třebenicích a okolí, kde odevzdal svou duši
svému Pánu.

S našim drahým knězem jsme se rozloučili ve středu
22. září v Třebenicích a v litoměřické katedrále a v pátek
24. září byly jeho ostatky uloženy do rodinného hrobu
v Kunštátě na Moravě.

Ať odpočívá v pokoji!

„Živý odkaz otce Ladislava“

Dle internetových stránek litoměřického biskupství
je možné do 31. 12. 2004 zaslat elektronickou poštou
příspěvky, vzpomínky, obrazové materiály a další pí-
semnosti související s životem a odkazem otce Ladislava
Kubíčka, aby o něm k příštímu 11. září mohla s pomocí
Boží být vydána nová publikace.

Termín odevzdání příspěvků v elektronické podobě
je do 31. 12. 2004 na adresu elektronické pošty pater.ladislav@volny.cz

**V příštím čísle otiskneme svědectví
o pachateli vraždy otce Ladislava Kubíčka**

Smysl pro krásu

**Motto: „Až spadne opona, ozve se potlesk.
Ten nejvíce patří tvůrci díla.“**

MUDr. Ladislav Kubíček

Na katechetickém kurzu v roce 1996/98 měl pro nás P. La-
dislav Kubíček přednášku na téma „Smysl pro krásu“. Když
vyslovil poslední slova, řekl jsem si: „Ta přednáška byla krása
sama.“ Teď, když už není mezi námi, nabízím Vám jeho myš-
lenky, jak jsem si je stačil poznamenat:

- Smysl pro krásu je jednou z vlastností člověka. Estetické
hledisko lze poznat už na primitivních nástrojích. Smysl pro
umění zůstal člověku již z ráje.
- Je rozdíl mezi křesťanem jen politým vodou a křesťanem
pokřtěným. Chceme-li vypěstovat ušlechtilého člověka, mu-
síme ho obřezat (rozuměj: vychovávat). Člověk je vykoupen
křtem a může dále žít z božského kmene, protože Kristus
přišel člověka vyrvat z otroctví materialismu.
- Katecheze skrze umění znamená: setkat se skrze krásu
s Bohem. Krása je jiskření inteligence na hmotě utvářené
duchem. „Krása (krásný Bůh) jednou spasí svět.“ Pokud má
být předmět krásný, musí splňovat všechny božské znaky:
jednotu, pravdivost, dobrotu a krásnost.
- Člověk je umělecké dílo Boží a příroda celá také. Čas pro-
věruje opravdovou krásu. Bible například vydržela být krásná
po celá tisíciletí...
- Svoboda je velký dar Boží, proto láska, krásu a svoboda
jdou ruku v ruce.
- Život je největší umělecké dílo. Obraz Nejsvětější Trojice
utváří v manželství člověka v modelu: otec, matka, plod – dítě.
Kdo respektuje tento Boží řád, má z toho užitek a je krásný.
- Bůh po nás chce dokonalost, jako umělec chce dokonalé své
dílo. Podle čeho to mám ale jako člověk poznat? Divadelní hra
má svého režiséra – vůdce, nás režíruje sám Bůh. Divadelní
herci mají navíc svojí nápovědu, pro nás je to svědomí. Žádný
dobrý herec nechce jednoduchou roli, važme si proto důvěry,
že nás Bůh vyvolil k velkým, a tedy i nelehkým rolím. Scénář
pro nás napsal Bůh a chce, abychom v něm obstáli. Až spadne
opona, ozve se potlesk. Ten více patří tvůrci díla...

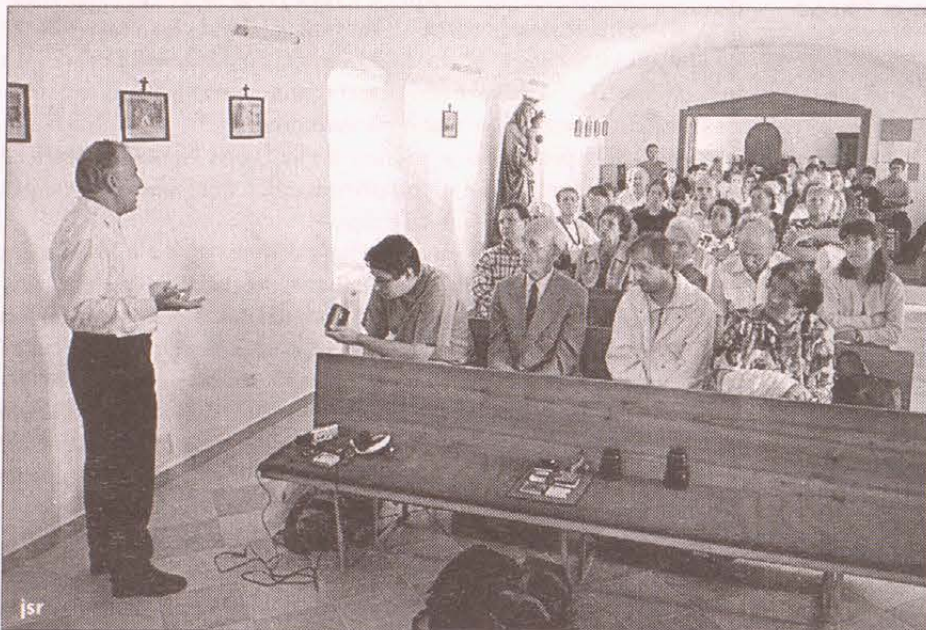
Opona spadla i pro P. Ladislava Kubíčka. Skončilo drama
ušlechtilého kněze. S tichou vzpomínkou mu děkuji za těch
několik hodin strávených s ním na katechetickém kurzu.

František Němeček, Mladá Boleslav

Poutní třídení v Trmicích

Tak trochu zase procitnutí, zavanutí občerstvujícího a oblažujícího větru, nová zajímavá shledání i prožívání přátelství, spoustu vzácných, slovy jen obtížně vyjádřitelných skutečností vnesla do života trmické farnosti v pořadí již XII. oslava svátku Narození Panny Marie.

spoustu zajímavých postřehů, názorů, myšlenek a postojů tohoto hosta, ale také vstoupit do následné debaty, klást své vlastní dotazy a poupravit či upřesnit své vlastní mínění o politickém dění u nás i ve světě.

Volejbalový turnaj rozhýbal a pobavil hned v následujících hodinách nemalou část dočasně pohybového osazenstva fary. Sobotní den byl pak zakončen tóny dobových dechových nástrojů – fléten a zvířecích rohů – koncertem historické duchovní hudby souboru Duo Solideo.

Završením celých poutních oslav, vyústěním těchto společně prožitých dnů se stala jako každým rokem slavná nedělní bohoslužba; oslava narození naší nebeské Matky, zrození Jitřenky naší spásy, té, která temnotám světa dala poznat pravé Světlo Pravdy a Života.

Tereza Gottfriedová

◀ **Poslanec poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Jiří Karas při besedě s účastníky Trmického poutního třídení**

I tentokrát se v průběhu tří dnů stala fara v Trmicích místem tvořícího se domova, hostitelkou velké početné rodiny, svědkem a strážcem veselého smíchu, pohody a radosti.

I letos byl celý poutní program zahájen páteční bohoslužbou. Byla to slova otce Jiřího Voleského, ale i sama velká hořící svíce, které připomínaly a odkazovaly k Ježíšovým slovům: „Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal v temnotě.“ (J 12, 46).

Čas tichého rozjímání, modlitby, Beránkovy oběti, díky i proseb vystřídala hned vzápětí doba veselí, her a zpěvu u táborového ohně.

Sobotní dopoledne otevřelo znovu růžencové rozjímání a společné slavení eucharistie. Jedním z hlavních bodů sobotního programu se stalo vystoupení poslance parlamentu ČR za KDU-ČSL pana Jiřího Karase. Asi stovka posluchačů mohla v prostředí farní kaple sv. Dona Bosca nejen vyslechnout

Mcely 2004

Tradiční dušičková pout' se letos koná v malebné farnosti Mcely u Nymburka v sobotu dne 6. listopadu. Mše svatá s pobožností za zemřelé začíná v 10 hodin ve farním kostele.

Hudba slova

Hudba slova byl název ne zcela běžného koncertu, konaného na začátku září v ústeckém kostele Nanebevzetí Panny Marie. V provedení na varhany V. Urbana a trubku J. Vesilonoviče zazněly skladby 17. a 18. století – J. Vejvanovského, J. S. Bacha a dalších. To vše doprovázel Jaroslav Haidler čtením Starého zákona a příběhů z židovské modrosti, někdy i v původním aramejském znění ve spolupráci se svojí kolegyní z ústeckého Činoherního studia Natašou Gáčovou.

Diecézní centrum pro rodinu
v Litoměřicích pořádá

Víkend pro ženy „Dámská jízda“

Kdy: 22.–24. 10. 2004

Kde: Diecézní dům kardinála Trochty Komenského 4, Litoměřice
Začátek: pátek 19.00 večerí
Ukončení: neděle 12.00 obědem
Cena: 450 Kč

Program:

Protože byla veliká poptávka po tématu středního věku ženy, rozhodla jsem se pro vás připravit víkend na toto téma. Spolupráci mi nabídla Gitka vyleťalová z centra pro rodinu z Ostravy. Kdo ji znáte, víte, že je to žena, která ví o čem mluví. Víkend by měl být velkou pomocí nám ženám, které jsme se ocitly ve středním věku a dost nás toto údobí zaskočilo. Zaměříme se na oblast duševní, duchovní a fyziologickou, které jsou těsně spjaty a je dobré o nich něco vědět, abychom rozuměly tomu, „co to s námi najednou je“.

Pozvala jsem také P. Jana Vyhňálka, SDB, který studoval psychologii v Itálii. Dále přijal pozvání do „jámy lvové“ P. Jaroslav Brož, který spolupracuje se sestrami Matky Terezy v Praze. Ten by měl vést v sobotu večer adoraci, která je nádhernou sebereflexí a přípravou na svátost smíření, které budeme moci také využít.

Spacáky vezměte s sebou.

Přihlášky zasílejte do 15. 10. 2004 na adresu Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, nebo E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz. Informace: tel. 606 501 897

Iva Růžičková

Tradiční mše svatá v Počaplech u Terezína

Každou neděli a úterý v 16.30 slouží P. Radim Valík OSB tradiční mši svatou podle římského misálu z roku 1962 v kostele sv. Vojtěcha v Počaplech u Terezína.

Po mši svaté následuje katecheze, prostor pro rozhovory a hry pro děti.

Jste srdečně zváni.

V Kristu Pavel Majerák

Více informací:

P. Radim Valík OSB tel.: 608604353
nebo Pavel Majerák 608265089. e-mail: unavoce@unavoce.cz

Hledáte zaměstnání?

Česká katolická
charita

Oblastní charita Liberec přijme pro své zařízení Domov pro matky s dětmi v tísni, Jungmannova ul. 333/23, Liberec do hlavního pracovního poměru

sociální pracovníci

Požadavky: minimálně ÚSO sociálně-právní, komunikativnost, vztah k sociální práci, praxe v sociální oblasti vítána.

Předpokládaný nástup: říjen 2004

Bližší informace osobně nebo na tel. 485 108 782, 485 172 566

Florbalový turnaj

**Župní turnaj Orla
župy sv. Zdislavy ve florbalu
Loukov u Semil 9. 10. 2004**

Orel jednota Loukov u Semil srdečně zve na Župní turnaj Orla župy sv. Zdislavy ve florbalu, který pro tuto orelskou župu zajišťuje ve školní tělocvičně v Loukově u Semil (to je na rozdíl od jiných Loukovů 10 km od Semil proti toku Jizery) v sobotu 9. října 2004. Nemá se jednat o mistrovství světa, ale spíš o příležitost zahrát si pro všechny. Místo konání: školní tělocvična. Příjem účastníků: 8.45–9.00. Ukončení: do 15 hodin.

Hraje se podle pravidel florbalu ČFBU s těmi odchylkami, že délka jednotlivých zápasů bude 10 minut, bez mantinelů (stěny tělocvičny), rozměry hrací plochy a jejich částí neodpovídají pravidlům, a že hrají družstva 4 hráči v poli a brankář + do 4 hráčů na střídání bez omezení ohledně věku, pohlaví, členství v Orlu apod. Družstva budou rozdělena do kategorií podle součtu věku hráčů: do 60 let, 60–80 let, přes 80 let.

Nutná vhodná sálová obuv (světlá podrážka nezanechávající čmouhy!) Šatny v tělocvičně jsou určeny pouze k přezutí, pořadatel neručí za věci tam odložené, družstva si musí své věci sama pohlídat!

Přihlášky pokud možno 10 dní předem na kontakt: petr.miksánek@centrum.cz; Petr Miksánek, Loukov 5, 513 01 pošta Semily; mobilní telefon 736 402 560. Uveďte, prosím, v jakém množství a věkové kategorii asi přijedete, a kontakt (jméno, adresu, telefon apod.).

Obec Křížany a Římskokatolická farnost v Křížanech vás zvou na

Křížanské slavnosti

2.–3. října 2004

Sobota 2. října, 9.00–15.00

Den otevřených dveří s krátkým výkladem v moštárně a palírně Stará dáma (200 m pod kostelem)

Sobota 2. října, 15.00

Benefiční koncert na záchranu kostela sv. Maxmiliána v Křížanech.

Účinkuje Amatérské komorní sdružení

Neděle 3. října od 13.00

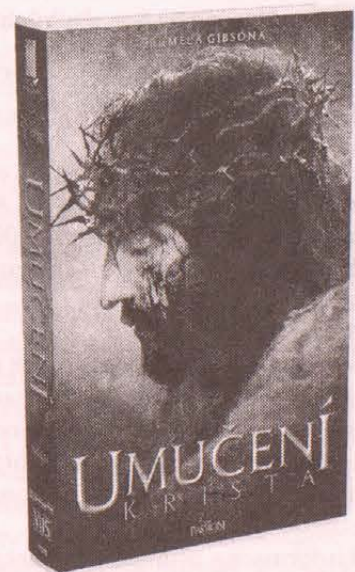
V Křížanské pekárně možnost zakoupení čerstvého pečiva rovnou od pece (Křížanský chléb)

Neděle 3. října, 15.00

Znovuvysvěcení nově opravené obecní kaple zasvěcené sv. Václavovi a sv. Jíří (kaple se nachází v poli po levé straně silnice z Křížan do Kryštofova Údolí asi 500 m před železničním přejezdem)

Neděle 3. října, 15.45

Poutní mše svatá ke cti sv. Maxmiliána. Kostel sv. Maxmiliána. Na začátku mše svaté budou slavnostně nově rozsvícena světla v kostele po generální opravě elektroinstalace a bude požehnána nově opravená vitráž Panny Marie. Hlavní celebrant a světitel kaple bude Msgr. Karel Havelka, generální vikář litoměřické diecéze

Film Mela Gibsona „Umučení Krista“ vychází na videokazetách a DVD.

Objednávky zasílejte na adresu:

Gimel, Thákurova 3, 160 00 Praha 6
tel.: 224 310 259, fax: 224 314 149
e-mail: gimel@rosamusic.cz
www.gimel.cz

DCM

30. diecézní setkání mládeže

Sobota 16.10., tentokrát v Jirkově u Chomutova.

Téma: Setkání s Kristem ve svátostech
Místo konání: Kulturní dům Jirkov (ulice Ervěnická u pošty)

Začátek: sobota 9.45

Program bude zakončen mší svatou v kostele sv. Jiljí (v centru města).

Ubytování od pátku do neděle zajištěno na faře. Bližší informace podá Diecézní centrum pro mládež.

5. reprezentační ples mladých v Jirkově u Chomutova

Sobota 16.10. Místo konání: Kulturní dům Jirkov (ulice Ervěnická u pošty)

Začátek v 19 hodin, zakončení o půlnoci. Bohatá tombola. Půlnoční překvapení. Bližší informace získáte na adrese Diecézního centra pro mládež.

Kurs animátorů

1. setkání 29.–31. 10.

Podílíš se aktivním způsobem na životě církve u vás ve farnosti?

Chceš se dozvědět něco víc o Bohu, o člověku, o sobě, o druhých?

Chceš prohloubit svůj život z víry a pomáhat v tom i druhým?

Pokud jsi alespoň na jednu z otázek odpověděl ANO, pak neváhej a PŘIHLAŠ SE na Kurs animátorů pro rok 2004 – 2006, který pořádá Diecézní centrum pro mládež.

KOMU JE KURZ URČEN:

Všem mladým věřícím lidem, kteří se aktivně podílejí na životě církve ve své farnosti, dále těm, kdo se na podobnou práci připravují a všem, kteří chtějí svým vrstevníkům pomáhat na cestě za Kristem.

Bližší informace a přihlášky na Diecézním centru pro mládež:

DCM, Komenského 4,
412 82 Litoměřice
Telefon: 416 738 065
Mobil: 603 452 001
daniela.dcm@fiscalí.cz
www.litomerice.signaly.cz

Německo-česko-polské setkání

Drážďanská diecéze uspořádala 11. – 12. září u příležitosti návštěvy Kříže světových dnů mládeže v prostorách kláštera benediktinů ve Wechselburgu diecézní setkání mládeže. Pořadatelé pozvali také partnerskou diecézi z Polska a také mládež z naší diecéze.

Z Litoměřic jsme vypravili autobus, který pobral 39 mladých z České Lípy, Litoměřic, Ústí nad Labem, Teplic, Loun a Lomnice nad Popelkou.

Na místo jsme dorazili v sobotu odpoledne ve chvíli, kdy právě probíhalo zahájení setkání. Po letním seznámení následovaly tzv. workshopy, které se týkaly tématu setkání: Překročit hranice. V nabídce si bylo možno vybrat besedu se sestrami Matky Terezy z Tanzánie, vyrábění výrobků, dorozumívání se „rukama, nohama“, tanec, nácvik zpěvu na večerní chvály, debaty na téma setkání atd.

Po workshopech jsme se v bazilice kláštera zúčastnili originálně zpracovaných večerních chval za doprovodu výtečně nacvičených zpěvů. Výhodou

bylo, že jsme dostali text s českým překladem. Protože se blížil čas večere, následovalo bohaté agapé, které se skládalo z potravin, které každý do společného přivezl – najedli jsme se tedy pořádně. Po malé přestávce začal koncert polské a německé rockové skupiny, který rozezvučel snad celý Wechselburg. V půlnoci byl celý den zakončen modlitbou. Poté jsme se odebrali do třídy místní školy, kde jsme se uložili ke spánku.

V neděli jsme se probudili do zataženého rána, ale to nám vůbec nevadilo, nasnídali jsme se, sbalili si věci, umyli se a odešli do baziliky na mši svatou. Následoval oběd, kde jsme si mohli vybrat ze třech druhů jídel: český guláš s knedlíkem, polský bigos a hustá

O pouti mládeže litoměřické diecéze

(a také o farách poutnických a faře protipoutnické...)

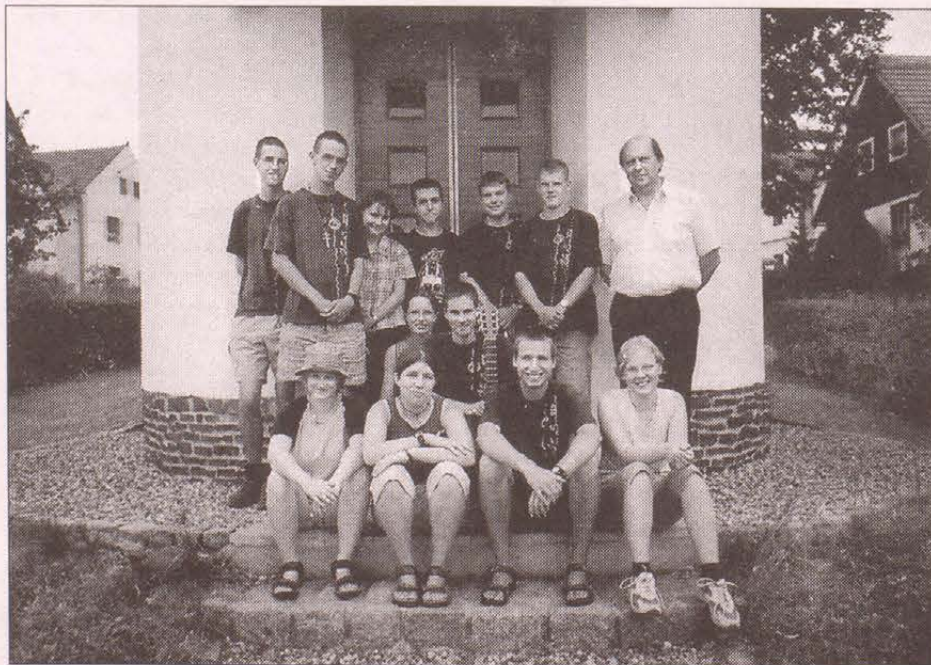
Ve dnech 10.–15. srpna 2004 se uskutečnil 4. ročník pěší pouti mládeže litoměřické diecéze. Tentokrát jsme vyráželi z Ústí nad Labem do menšího, ale o to krásnějšího poutního místa – Liběšic u Žatce.

Cestou jsme se setkali s několika lidmi, kteří nás většinou považovali za obyčejné turisty, a tak jsme je museli

několikrát vyvést z omylu a náležitě vysvětlit, jaký je rozdíl mezi turistou či trampem a pravým poutníkem. Nejednou se naskytla otázka typu: „A ta pouť má nějaký smysl?“

Pouť je, když je na ní oběť

Letos jsme vyšli na cestu s několika závažnými úmysly. Především jsme se

ve Wechselburgu

německá polévka s párkem. Posilněni jsme se vydali zase na cestu zpět. Setkání bylo výborně zorganizované, měli jsme možnost seznámit se s dalšími mladými lidmi nejen z naší republiky, poznat, jak to vypadá jinde na „diecézkách“, setkat se s Kristem v bližních a ve svátostech a získat nové zkušenosti a poznatky pro naši činnost ve farnostech.

Václav Zahrádka, DCM

potili za církve v naší diecézi, za nová kněžská a řeholní povolání a za dobré rodiny. Každý z nás měl pak možnost svěřit Panně Marii Nanebevzaté i své osobní úmysly, které symbolicky vložil do obálky a donesl až do cíle, aby mohly být přineseny v obětním průvodu při slavné mši svaté jako naše oběť předchozích pěti dnů. Pro některé poutníky už samotná fyzická náročnost chůze horkými letními dny a s těžkým batohem představovala velké obětování. Pro fyzicky zdatnější jedince mohl osobní oběť představovat i jiný sebezápor. Během pouti jsme se snažili intenzivně modlit, chválit Boha zpěvem anebo rozjímat při osobním ztišení. Především si myslím, že se podařilo vytvořit krásné společenství a atmosféru – živý Kristus byl opravdu mezi námi.

Dvanáct jako apoštolů

I když nás šlo „pouze“ dvanáct (napadá mě podobnost s počtem Ježíšových učedníků a navíc – megalomanské akce s dlouhým průvodem a korouhvičkami nemohou být nikdy tak intenzivní), měla tato pouť určitě smysl. A to, že naše každoroční putování nese plody i v podobě nových duchovních povolání, může dosvědčit každý z nás, zvláště ti dva poutníci, kteří absolvovali konvikt a chystají se pokračovat ve studiu v semináři.

Při letošní pouti jsme byli obdařeni neuvěřitelnou milostí našeho nebeského Otce. Mnoho lidí nás podporovalo svou modlitbou, mnoho dobrých lidí nám poskytlo útočiště třeba před deštěm a my jsme tak našli příbytek pro klidný spánek, na pouti velice potřebný. Velký dík patří všem, kteří se o to zasloužili: Nejprve jsme přespávali na faře v Ústí n. L., následně jsme byli mile přijati v Medvědicích u rodiny Bašusovy. Další den nám P. Pavel Michal poskytl snad ještě více, než může fara v Libčevsi vůbec nabídnout, P. Vilém Štěpán v Liběšicích byl tak přívětivý, že ani náš příchod po půlnoci pro něj neznamenal žádný problém a nakonec se nám dostalo takového pochoštění, že to bylo skoro až nepoutnické...

Snad největší radost nám udělal sám otec biskup Pavel, který za námi neváhal přijet až pod Milešovku do obce Bílky, a my jsme tak mohli sdílet část dne s ním ve zdejší krásné kapličky svatého Václava a při společné modlitbě vzpomínat na všechny úmysly naší pouti.

Nepříjemná zkušenost

Avšak ne všechna místa byla tak přívětivá. V pátek jsme měli jedinou možnost dostat se na mši svatou v Lounech. Jak bylo předem avizováno, ubytovat se na místní faře nelze. Nevadí – když se správný poutník snaží, tak to Pán Bůh na všech minulých poutích vždycky za-

INFORMACE Z DIECÉZNÍHO KATECHETICKÉHO CENTRA

Od měsíce července 2004 došlo na Katechetickém centru v Litoměřicích odchodem Mgr. Ireny Duchoňové k personálním změnám.

Vedoucím střediska byl jmenován R.D. Mgr. Radek Jurnečka, administrátor v Mnichově Hradišti a okolních farnostech. Referentem byl ustanoven Mgr. Martin Münster.

V průběhu měsíců září až listopadu dojde ke změnám i na internetové stránce Katechetického centra, proto omluvte případné výpadky. Od 1. září má Katechetické centrum rovněž novou e-mailovou adresu: dkc.ltm@seznam.cz. Původní e-mailová adresa bude pravidelně vybírána a bude plně funkční až do konce prosince roku 2004.

R.D. Mgr. Radek Jurnečka,
vedoucí katech. střediska.

řídil tak, abychom se nerušeně vyspali, ať už to byl třeba krmelec v lese nebo fotbalová tribuna.

Bohoslužbu podobnou té lounské jsem však už dlouho nezažil. Proč se nám zdejší kněz vysmívá v kázání do očí? Proč ve své homilii nazývá poutníky rádobyvtipně trampy a shazuje je před všemi ostatními lidmi? Proč je uráží? Poutníci přišli na mši svatou, aby poděkovali Pánu za uplynulý, mimochodem velmi vydařený den, aby se setkali s Kristem v eucharistii, a mezitím na vlastní uši slyší, že na mši se chodí z důvodu někoho přivádět do úzkých a jiné neuvěřitelné věci. Je vidět, že ani někteří kněží nerozumí rozdílu mezi turistikou a putováním, tak jako jej nechápe spousta dalších kolemjdoucích lidí.

Pevně doufám, že u všech poutníků i přes několik tmavých okamžiků převládne Světlo, Světlo prozařující i ta nejtemnější zákoutí naší diecéze, všechny ty krásné zážitky našeho společného putování, krása přírody a neskrývaná radost z toho, že se opět něco vydařilo. Pro mě osobně je nejdůležitějším zjištěním letošní pouti toto: Naše diecéze není žádný kamenolom a může být opravdu živá, jen záleží na přístupu každého z nás, jak budeme se zdrojem Světla zacházet.

za všechny poutníky
Filip Landa, Litoměřice

Chlapi potřebují v knězi v první řadě přítele

Proč jsou v církvi muži v menšině?

Každý člověk je již od svého dětství zraňován svým okolím. Opuštění těchto našich zranění bývá pro nás těžké. Chlap ale ze všeho nejhůř odpouští sobě a svému otci. Není ani tak důležité, zda byl v našem dětství fyzicky přítomný či nepřítomný, zda byl k nám chladný nebo vřelý, projevoval nám svou lásku či nás přehnaně trestal. Náš otec zanechává na nás svůj trvalý otisk. A náš život ovlivňuje i v dospělosti pravděpodobně víc, než si to sami uvědomujeme.

Kněží se dnes oslovují otče a i oni se v této službě cítí asi spíše otci a matkami, než bratry. Toto oslovení jim dáváme bez ohledu na to, zda oni již dorostli lidské zralosti spojené s otcovstvím. Někteří z nich navíc udělují mužům do života zkušené rady a nakládají jim břemena, které sami unést nedovedou. Důsledkem je, že se muži knězi raději vyhnou a nic od něho neočekávají.

Mnoho mužů dřív nebo později tedy udělá negativní zkušenost s knězem a pak často chození do kostela vzdávají s tím, že kostel a kněze ke své víře nepotřebují. Mají pro to krásné výmluvy, třeba, že lidé, kteří do kostela chodí, nejsou o nic lepší než oni, ale spíše naopak. Někdy také tvrdí, že jejich bohoslužbou je poctivá práce a že se mohou stejně pomodlit doma nebo v přírodě stejně tak jako v kostele. Tito muži se ve svém srdci uzavrou a jejich zranění je zažene do izolace.

Těmto situacím se dá předcházet jediné tím, že naši kněží dokážou změnit svůj zaběhlý hierarchický přístup a budou se snažit s muži navázat přátelský vztah. Přítel je ten, kdo kráčí vedle mě, komu na mně záleží, a proto se mu do-

kázu i svěřit a otevřít. Přítel nás může povzbudit, může nám říct jak to vidí on, ale nesmí nám udílet nevyžádané „zkušené“ rady a názory. Přítelova zkušenost je pro nás naopak často paprskem ve tmě a je nám oporou, když se s námi podělí o tom, kde on sám chyboval a jak se z toho poučil. Tím, že se otevřeme druhému, otevíráme své nitro zároveň i Duchu svatému. Bůh je také jediný, kdo nás může uzdravit od našich selhání, zranění, strachů a špatných pocitů ze sebe i ze své minulosti.

Každý muž ke svému zralému životu potřebuje také mužský kolektiv, kde nejen najde přátele, kteří ho se zájmem vyslechnou, kteří jsou s ním solidární a snaží se mu porozumět, ale kde načerpá i chlapskou energii, která v dnešní společnosti tolik chybí. Tato chlapská energie pulzuje v kolektivu, kde nejde o to být druhému konkurencí, ale oporou.

Muž potřebuje Boha jako krále a neomezeného vládce, který ho neomezeně převyšuje, ale zároveň potřebuje i Boží otcovské přátelství, které je nad naším selháváním. Kristus po vzkříšení apoštolům nevyčítal, že jej nechali na holičkách, a tak díky tomu pochopili, že nás Bůh má rád takové, jací jsme, ne pro náš perfektní, bezchybný výkon, naše vzorné bezhříšné chování a naše skvělé zásluhy o církvi. Díky Kristovu svědectví také víme, že jsme již nyní milovanými syny jediného nebeského Otce a nemusíme si to svoji dokonalostí teprve zasloužit.

Ing. František Růžička,
účastník víkendů pro chlapy ze severu

Víkend pro chlapy ze severu

V životě jsou okamžiky, které lze pochopit, pouze když je prožijete. Stejně nemožné je popsat podstatu našeho setkání a průběh chlapského víkendu. Přijď mezi nás i ty vytvořit naše chlapské společenství...

Kdy: 22. 10. večer (18.30–19.00) až 24. 10. 2004 do oběda

Kde: Bude upřesněno po zaslání závazné přihlášky

Téma společného povídání:

Pátek: Představení a povídání si na téma mužství.

Sobota: Povídání si na téma stvoření a tvoření muže – P. Paskal Novák, OFM

V programu bude i čas na sport a chlapskou zábavu u dobrého moštu.

Cena: 600 Kč za celý pobyt i se stravou (víkend)

Přihlášku zašlete: František Růžička, Husitská 128 Krupka; tel. +420 602 282 520;

e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz; http://rodina.unas.cz/

Pro vzdělání

TEST NÁBOŽENSKÝCH ZNALOSTÍ: CÍRKEVNÍ POJMY

z německého originálu Quiz-Spiel Kirche přeložila Mgr. Irena Duchoňová, katechetické centrum v Litoměřicích

45. Jak je možné přeložit chvalozpěv „Te Deum“?
 - a. Tebe, Bože (chválíme)
 - b. Smiluj se, Bože (nade mnou)
 - c. Svatý je Bůh
 - d. Otče náš
46. Jak se nazývá liturgická slavnost za zemřelé?
 - a. Relikvie
 - b. Roráty
 - c. Rekviem
 - d. Rocheta
47. Jak je možné přeložit slovo „Evangelium“?
 - a. Evina kniha
 - b. Radostná zvěst
 - c. Andělská kniha
 - d. Kniha pro rybáře lidí
48. Jak začíná latinská verze modlitby „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa...“?
 - a. Agnus Dei
 - b. Gloria in excelsis Deo
 - c. Credo in unum Deo
 - d. Kyrie eleison
49. Co znamená Boží jméno „Jahve“?
 - a. Jsem s vámi
 - b. Jsem který jsem
 - c. Jsem spravedlivý
 - d. Jsem milosrdný
50. Jak se nazývá vždy stejně znějící prosebné volání?
 - a. Largo
 - b. La cante
 - c. Litanie
 - d. Lokal
51. Jak se nazývá správní úřad biskupství?
 - a. Ordinariát
 - b. Oficialita
 - c. Děkanát
 - d. Doxologie
52. Jak se označuje první období pobytu v klášteře – bez svěcení a slibů?
 - a. Notariát
 - b. Noviciát
 - c. Novéna
 - d. Nomenklatura

Správné odpovědi:

45.b, 46.c, 47.b, 48.a, 49.b, 50.c, 51.a,

97,9 FM (Ještěd)
Program v Katolickém
týdeníku
nebo na adrese
redakce@proglas.cz

Na severu Čech naladíte Radio Proglas na frekvenci 97,9 FM z Ještědu, v kabelové televizi, na internetu nebo přes satelit. Program naleznete v Katolickém týdeníku nebo objednaním na adrese redakce@proglas.cz

Říjnové dny přivánou na rozhlasové vlny také tato témata:

Návštěva evropských poutních míst pokračuje první říjnový den v **Notre Dame de Laus** ve Francii. Vašimi průvodkyněmi se po 16. hodině stanou Marie Blažková a Božena Rejnušová.

„**Historia Franciscana**“ – to je téma relace Příběh z kraje, kterou na čtvrtek 7. října připravuje pražské studio Kristián. Františkán P. Petr Alkantara František Houška bude vyprávět pohnutou historii, která se odehrála v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze 15. února roku 1611 při vpádu saskovských žoldnéřů do Čech. Poslouchejte ve 22 hodin nebo opakovaní 10. října v 1.05.)

Folklorní okénko nabídne v říjnu nahlédnutí do minulosti při vzpomínce na horňáckého sběratele **Martina Zemana** (13. října). Oslavovat budeme letošní jubilea dvou vynikajících zpěváků **Jarmily Šulákové a Josefa Laži** (20. října). Pořad pro milovníky lidových písní vysíláme každou středu za pět minut pět odpoledne.

Ve čtvrtek 14. října přinášíme ve 22 hodin relaci Dotýkání světa. Hostem Petra Polehly bude generální vikář královéhradecké diecéze **P. Josef Socha**. Dozvíte se více o jeho původním povolání houslisty, uměleckém životě i prožívání kněžství.

O tom, že nikdy není pozdě, svědčí v relaci Křesťan a svět titulární biskup orejský **Mons. Ladislav Hučko**. V neděli 17. října od 17 hodin naslouchejte životnímu příběhu českého řeckokatolického biskupa. (Repríza ve středu 20. října ve 22.30.)

Týdeník Do života přinese v závěru měsíce inspirace z kulturního a společenského života. V rubrice s pohledem do zahraničí se bude mluvit o **českých vesnicích rumunského Banátu**. V premiéře vysíláme v pondělí 25. října v 16 hodin.

Příběhem z kraje se ve čtvrtek 28. října stane v deset večer **vyprávění manželů Štantavých z Terezína**. Jak se žije rodině s adoptovanými dětmi zjišťovala redaktorka Marina Koscelníková. (Repríza 31. října v 1.05.)

Malé zamyšlení nad třebenickou tragédií

Úvaha přednesená při mši svaté v kostele svatého Jakuba v Čížkovicích 12. září 2004

Ta dnešní neděle má pro nás všechny hořkou, trpkou příchut'. V našich srdcích je zármutek a palčivá bolest, rozum se zdráhá vzít na vědomí fakta, která jsou tak otřesná. Včera jsme prožili zblízka své 11. září, ne nepodobné tomu, které jsme před třemi léty spoluprožívali s New Yorkem a Washingtonem. V obou případech jsme svědky zločinů, jejichž původci prokázali, že jim chybí i ta nejmenší špetka lidství...

Včerejší vražda na třebenické faře je bohužel o to víc neuvěřitelná, že byla spáchána na člověku ryziho charakteru, člověku, jehož cílem a posláním bylo sloužit a pomáhat bližním, a to i těm, kteří si to často podle našich měřítek ani nezasluhují, totiž zlodějům a vrahům.

Událost, která námi otřásla, je přímo modelovým případem situací, ve kterých si mnozí, křesťané i nekřesťané, kladou otázku: Proč? Jak je možné, že toto Bůh dopustí? Někdy taková otázka končí jen velkým otazníkem, jindy si na ni tazatel odpoví sám zdánlivě logickým způsobem: Dobrý a milosrdný Bůh by toto přece dopustit nemohl, Bůh tudíž není. – Tak jednoduché to ale není. My s naším lidským rozumem nejsme s to pochopit, co, proč a jak Bůh dopouští. Boží jednání, záměry budou pro nás smrtelníky vždy určitým tajemstvím. Bůh je náš Otec a my jsme jeho děti. Vzpomeňme si na naše dětství, kdy se nám občas jednání či záměry otce nezdály a teprve v dospělosti jsme poznali, jak moudře tehdy jednal v náš prospěch. A tak možná až v dospělosti vůči Bohu-Otci, totiž v životě věčném, rozpoznáme dobře i tento jeho záměr.

... Žádoucí priority v pořadí morálka – legislativa – ekonomika byly hned začátkem 90. let zaměněny za bezbřehou honbu za majetkem ve stylu zhasněme světlo (a kradme), která morální krizi ještě výrazně prohloubila. Dnes musíme konstatovat, že naše země je morálně těžce nemocná. A možná potřebuje i naši pomoc...

Představme si situaci, že by P. Ladislav Kubíček žil mezi námi ještě řadu dalších let. Jistě by s úžasnou pokorou a láskou dále pokračoval ve službě svým bližním, pokud by mu to jeho již skromné fyzické síly ještě dovolily. Nakonec by zemřel snad nějakým tichým, bezbolest-

ným způsobem, který bychom mu jistě všichni přáli... Možná by ale takto jeho dílo nenalezlo patřičného pokračování.

Proč včera před ránem všemocný Bůh nezasáhl a nezadržel ruku vraha? Jistě tomu nebylo proto, že by otce Ladislava neměl rád. Vzpomeňme také toto: Bůh dal lidem (prostřednictvím Mojžíše) desatero jako návod k „bohulibému“ chování. Dal ale také člověku, a tedy i tomu dosud neznámému vrahovi, svobodnou vůli. A dal-li mu svobodnou vůli bezpodmínečně, pak přece nemůže zadržovat ruku či jinak omezovat svobodnou vůli jakéhokoliv člověka.

Nakonec myslím to nejdůležitější. Nedopustil snad Bůh to strašně včerejší drama třeba kvůli nám, kvůli lhotejnosti, s jakou se smiřujeme s morální devastací společnosti? Patrně nestačí zlo nečinít, po straně je jen slovně odsuzovat, patrně je třeba mu nějakým zásadovým a účinným způsobem čelit. Může to být soustavný a systematický tlak na zákonodárnou, výkonnou a soudní moc, který by napomáhal k systémovému zlepšení společenského klimatu, k návratu k tradičním a osvědčeným hodnotám, ke zlepšení péče o narušenou mládež včetně výrazně zjednodušujících a rychlejších procedur pro osvojení opuštěných dětí atd. Či není to všechno proto, aby v záslužné službě otce Ladislava pokračovalo více následovníků, jak často známe z dějin křesťanských mučedníků, jejichž násilná smrt vyburcovala svědomí jejich pokračovatelů?

Vydá-li se kdokoliv po cestě otce Ladislava, aby v ní dále pokračoval či jakkoliv zmnožil jeho úchvatné dílo lásky, uctí tak dozajista nejlépe jeho památku. Kromě pomoci a službě konkrétním jednotlivcům se podobně jako on nepochybně zaslouží i o ozdravení naší společnosti.

V této chvíli vzdejme otci Ladislavovi alespoň tisícere díky za bezmeznou obětavost, s jakou pomáhal nejen svým farníkům, ale všem, kteří cokoli potřebovali v oblasti duchovní i materiální. Patřil k lidem, kteří přijali výzvu Ježíše Krista k službě člověku plně a bez výhrad. Vzal na sebe svůj kříž a následoval Pána. Vskutku Boží člověk.

Ing. Milan Valas (redakčně zkráceno)

Chizkijáš – jeden z mála věrných judských králů ❖ P. Jiří Voleský

Král Chizkijáš je nesmírně zajímavou starozákonní postavou posvátných dějin izraelského národa. Vládl v době velikých krizí a ohrožení vyvolaného lidu. Svou výjimečnou zbožností a zodpovědností vůči svému vladařskému poslání se zapsal do dějin Božího národa nesmazatelnou stopou. Všimněme si v následujících úvahách tří výrazných událostí, které zůstaly nadlouho v paměti lidí úzce svázané s Chizkijášovou osobností:

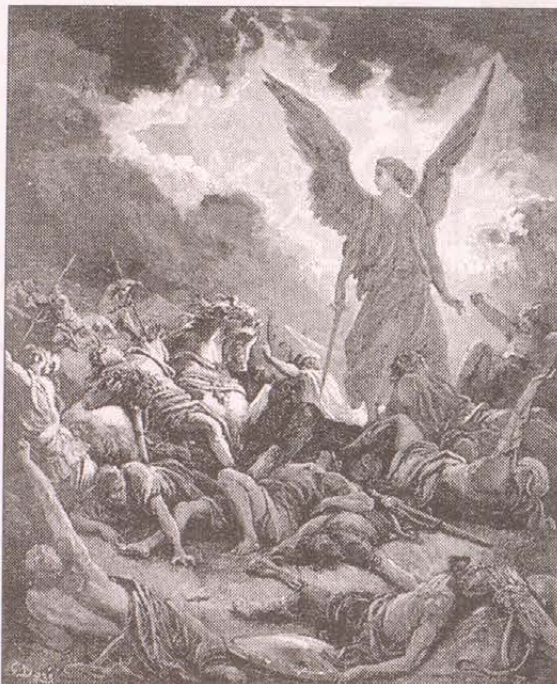
Náboženská reforma

Chizkijáš je synem judského krále Achaze, který pro biblické náboženské podání platil za panovníka příliš diplomatického, slabého v nadpřirozené důvěře vůči Boží pomoci a milosti. Přesto se z jeho syna již od počátku profiluje vladař nesmírně silný, originální, pevně věrný svému náboženskému přesvědčení a při tom všem velice lidský, přirozený a pokorně pravdivý. Z jeho malebných příběhů plných románového napětí a popisu psychologie hlavního hrdiny vyplývá plastický obraz člověka ryze lidského, a zároveň osobnosti nesmírně oslovující ve své vnitřní pravdivé síle nadpřirozeného přesvědčení o dobrém a věrném Bohu.

Zdá se, že král Chizkijáš byl ve své náboženské reformě silně ovlivněn prorokem Izaiášem. Svého pokrevního otce v tomto pohledu vyměnil za otce duchovního, kterého ctí věrněji a důsledněji pro jeho naprostou oddanost pravdě a obětavosti. Chizkijáš zde dává příklad člověka, který odmítá domácí jistoty, pohodlnost a pomoc nejbližších v zájmu věrnosti vůči poznané pravdě, které je potřeba se zcela oddat a obětovat, ačkoli pro ni v přirozeném světě neexistuje mnoho podpůrných jistot.

Král nechává zrušit posvátná návrší, na nichž lidé uctívají více své vlastní vášně než pravého Boha Izraele, centralizuje náboženský kult na jediné místo, totiž do Jeruzalémského chrámu, čímž demonstruje jedinnost a jedinečnost Hospodina, nechává dokonce zničit posvátného bronzového hada „Nechuššana“, kterého nechal Mojžíš zhotovit na Hospodinův příkaz na poušti v krajním nebezpečí, kdy pouhý věřící pohled na tento předmět zachraňoval lidi propadlé nedůvěře vůči Bohu od bolestné smrti uštknutí hady. Tato bronzová socha se totiž stala postupem času nábožensky

nebezpečnou modlou, ačkoli na počátku měla jednoznačně funkci zachraňující od tragického propadnutí Božímu trestu smrti. Chizkijáš se zde projevuje jako starostlivý duchovní otec celého

vyvolaného národa, přičemž nehledí na politické a diplomatické lidské kličky, ale zcela oddaně důvěřuje Bohu, u něhož hledá veškerou jistotu svých rozhodnutí i důvěru v pozitivní budoucnost.

Chizkijášovo duchovní vítězství

V době Chizkijášova kralování ohrožovala judské království krutá, nespravedlivá a pyšná mocnost, totiž Asyrská říše. Toto království neblaze proslulo svou bezohledností, zvrácností a brutalitou. Podlehla mu mnohá království a říše blízkého východu své doby: Syrie, Izrael, Libanon, Babylonie.

Kolem sklonku 8. stol. př. Kr. se asyrské vojsko dostalo i před poslední baštu odporu, před hradby Chizkijášova Jeruzaléma. Král v této krajně kritické situaci jedná velice lidsky, přirozeně, pokorně, a zároveň s velikou vnitřní silou a rozhodností. Důvěřuje v Boha a obrací se ne ke schopným diplomatům, generálům či politickým spojencům, ale k Božímu muži bez faktické politické moci, k Izaiášovi. Bezprostřední modlitbou k Bohu a pokornou prosbou o podporu u člověka podobně oddaného Bohu hledá posilu ve své tísní a zároveň světlo pro řešení beznadějně situace. A pomoc zcela nečekaně opravdu přichází.

V obléhajícím asyrském vojsku se znenadání probouzejí dvě ničivá nebezpečí. Vypukne zde zhoubný mor a zároveň sem doráží znepokojující zpráva o ohrožení východní říšské hranice, kterou je třeba s veškerou silou neprodleně bránit proti nebezpečnému a silnému nepříteli.

Asyrské pyšné a nespravedlivě kruté vojsko musí s velkým pokořením a ztrátami potupně odtáhnout od bran jednoznačně slabšího a méně významného Jeruzaléma jen díky milostivému zásahu Božímu, jenž reagoval na pokornou pravdivost a oddanost svého služebníka, krále Chizkijáše. Modlitba a věrnost jednotlivců zachraňuje celé zástupy lidí, pokud je opravdu vedena lidskou pokorou a obětavou láskou.

Chizkijášova smrtelná nemoc a uzdravení

Král Chizkijáš utkvěl v paměti lidí též jako člověk uzdravený ze své smrtelné nemoci díky své oddané důvěře v Boha. Chizkijáš se ve své těžké nemoci chová veskrze lidsky a pravdivě. Je smutný, upadá do deprese, ale zároveň si zachovává hlubokou dětinnou důvěru v Boží pomoc. Na nic si nehraje, do dna s veškerou lidskou slabostí prožívá svůj smutný osud člověka beznadějně, smrtelně nemocného. Ale právě v této zoufalé situaci projevuje svou lidskou neokázalou velikost nadpřirozené důvěry a pokory. Skrze proroka Izaiáše se mu nakonec dostává nové naděje, kterou vydobývá svou neochvějnou důvěrou v Boží lásku a milost, ačkoli je mu zprvu ze spolehlivých míst jednoznačně ostře odmítnuta. Jak nádherný příklad vítězství lidské velkorysosti a naděje nad pozemskou úzkostlivou logikou a každodenní drtivou zkušeností!

Král Chizkijáš zcela moderně vítězí celým svým životem nad lidskou zajatostí soudobou kulturou a zvyklostmi. Svou velkorysou důvěrou a poslušností vůči Bohu triumfuje nad nejmocnějšími politickými mocnostmi své doby, svou trpělivou a pokornou důvěrou v dobrého a milostivého Boha dokonce vítězí nad Božím plánem a vůlí v zájmu zdraví, života a neochvějně naděje v dobro i pozemského nedokonalého života. Nechme se inspirovat jeho úchvatným příkladem!